

3512
V A R S E L.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

I

Dä va där hemma i Bosarp här i Häglinge en gång. Då va mitt på natten. Då hörde vi tydligt hur en vagn körde opp på gården o hur dä knacka tre gånger på köksdörren. O så va där nån som skrek, "öppna Mårten Jonsson". Far han gick opp o öppna, men han varken hörde eller såg nån. Vi trodde te en början att dä va Per, min farbror o så farmor, som kom hem, för di hade kört i väg te Gunnarp kvällen förut. Men sen dagen efter fick vi reda på att farbror Per o farmor hade kört o vält på natten när di körde hem o att farmor hade slagit ihjäl sig. Så att dä va varsel dä förstod vi alla sen.

Skane
V. Gange
Häglinge
1938

1938 05 15
Bosarp
Häglinge
15 15 15 Häglinge

3512

G Ä S S L I N G A R N A K R Y P A G E N O M B E NLUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2

I mitt hem hade vi ett ben, som "jäsling-
ana" skolle krypa igenom så snart di va födda. Om di gjorde
dä så konne inte räven ta dom. Dä va två revben av en stut o
o di va sammanväxta där oppe.

3512

"M O L J E B R Ö".

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3

Min mor hon gömde alltid skorporna av då grova
brödet så där en fjorton-dar innan jul o innan hon skulle koka
"söltefläsk". När söltefläsked va kokt så kom hon mä alla skor-
porna o så skulle vi doppa i grytan o äta. Vi skulle doppa i
då smorda "spaed" o då va minnsann gott. Då va "moljebrö".

3512

J U L L E K.

Vanna, vanna gåsen
för räven är inte hemma
han är gåen te Långebro
o tvätta sina tassar.

Man ordnade sig i en lång rad`gåsen främst i raden och så
tågade man mot räven, som kom en till mötes, allt under det
man sjöng ovanstående strof. När gåsen och hans "jäslinga"
mötte räven stannade de mitt för varandra och sade;

Gåsen: "Goddag Mickel"

Räven: "Goddag Stickel, hont vär e dä i da?

Om nu gåsen sade, "dä solskent grant vär", så sade räven, "nä,
dä e inte mitt vär", o så vände man om o började på nytt.
Men om gåsen sade, "dä regnigt rälet vär", så sade räven, "dä
mitt vär, dä mitt vär", och så skulle han försöka ~~att~~ taga
någon av gåsens "jäslinga". Den som blev tagen skulle vara
räv nästa gång.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4

3512

J U L L E K.

Morsa lilla kråka
skulle ut o åka
ingen hade hon till att köra,
än så bar det hit
och än så bar det dit
och än så bar det ut i diket.

Alla i leken deltagande höllo i ring med undantag av en
som stod mitt i ringen. Under det man sjöng

Morsa lilla kråka
skulle ut och åka
ingen hade hon till att köra,

dansade deltagarna runt i ring. När man sjöng

än så bar det hit
och än så bar det dit,

skulle den som var i ringen buga sig för den flivka han

3512

önskade dansa med. Med henne svängde han sedan runt under
det man sjöng

och än så bar det ut i diket.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6

- 1) Där satt en skön jungfru och sticka på maskin,
så kommer där en båtsman, den bad hon stiga in.
trall, la, li, la, la, la. trall, li, la, li, la, la, la,
så kommer där en båtsman den bad hon stiga in.
- 2) "Se, hör du lille båtsman vad jag vill säga dig,
har du ej lust att spela guldtärningar med mig,"
trall, la, li, la, la, la, trall, li, la, li, la, la, la,
har du ej lust att spela guldtärningar med mig.
- 3) "Jo väl kan jag spela guldtärningar med dig,
men jag har ej det röda guld att sätta emot dig,"
trall, la, li, la, la, la, trall, li, la, li, la, la, la,
men jag har ej det röda guld att sätta emot dig.
- 4) "Sätter du din kapp och så din gamle hatt,
så sätter jag mitt hjärta, det får du aldrig fatt,"
trall, la, li, la, la, la, trall, li, la, li, la, la, la,
så sätter jag mitt hjärta det får du aldrig fatt.

- 5) Den första guldtärningen på tärningbordet rann
den sköna jungfrun tappade, och lille båtsman vann,
trall, la, li, la la la, trall, li, la li, la, la, la,
den sköna jungfrun tappade och lille båtsman vann.
- 6) Den andra guldtärningen på tärningbordet rann,
den sköna jungfrun tappade, och lille båtsman vann,
trall, la, li, la, la, la, trall, li, la, li, la, la, la,
den sköna jungfrun tappade och lille båtsman vann.
- 7) "En silkestickad skjorta det vill jag giva dig,
om du som aldrig mera vill tänka uppå mig,"
trall, la, li, la, la, la, trall, li, la, li, la, la, la,
om du som aldrig mera vill tänka uppå mig.
- 8) "En silkestickad skjorta den tar jag när jag kan,
men jag vill ha den jungfru, som jag med guldtärning vann!"
trall, la, li, la, la, la, trall, li, la, li, la, la, la,
men jag vill ha den jungfru, som jag med guldtärning vann.

forts.

- 9) "Guldhästen och guldsadeln den vill jag giva dig,
om du som aldrig mera vill tänka uppå mig!"
trall,la li,la,la,la, trall,li,la,li,la,la,la,
om du som aldrig mera vill tänka uppå mig,
- 10) "Guldhästen och guldsadeln den tar jag när jag kan,
men jag vill ha den jungfru,som jag med guldtärning vann;"
trall,la,li,la,la,la, trall,li,la,li,la,la,la.
men jag vill ha den jungfru,som jag med guldtärning vann.
- 11) "Min faders halva rike det vill jag giva dig,
om du som aldrig mera vill tänka uppå mig!"
trall,la,li,la,la la, trall,li,la,li,la,la,la,
om du som aldrig mera vill tänka uppå mig.
- 12) "Din faders halva rike det tar jag när jag kan,
men jag vill ha den jungfru,som jag med guldtärning vann;"
trall,la,li,la,la,la, trall,li,la,li,la,la,la,
men jag vill ha den jungfru,som jag med guldtärning vann.

- 13) "De tio skepp i stranden de vill jag giva dig,
om du som aldrig mera vill tänka uppå mig".
trall,la,li,la,la,la, trall,li,la,li,la,la,la,
om du som aldrig mera vill tänka uppå mig.
- 14) "De tio skepp i stranden de tar jag när jag vill,
men jag vill ha den jungfru,som jag med guldtärning vann".
trall,la,li,la,la,la, trall,li,la li,la,la,la,
men jag vill ha den jungfru,som jag med guldtärning vann.
- 15) Jungfrun går i kammaren och kammar upp sitt hår.
Hon sade då,"Gud nåde mig för sådant giftermål",
trall,la,li,la,la,la, trall,li,la,li,la,la,la,
hon sade då,"Gud nåde mig för sådant giftermål".
- 16) Båtsman går på golvet och svänger med sitt svärd,
"Ja du får bättre giftermål än du är nånsin värd",
trall,la,li,la,la,la, trall,li,la,li,la,la,la,
"Ja du får bättre giftermål än du är nånsin värd"

1 7) "Jag är väl ingen båtsman, fastän du det har trott,
jag är den ende kungason, som från vårt rike gått",
trall, la, li, la, la, la, trall, li, la, li, la, la, la,
"jag är den ende kungason, som från vårt rike gått".

18) "Är du den ende kungason, som från vårt rike går,
så skall du få mitt hjärta, ja om jag hade två",
trall, la, li, la, la, la, trall, li, la, li, la, la, la,
så skall du få mitt hjärta, ja om jag hade två.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

11

- 1) Nu så får jag ~~sätta~~ ej mer i kvällen
förtroligt invid din sida gå
hem till det kära barndomsetället ~~däxxxi~~
där vi som fordom varit två.
- 2) Nu så får jag ej mer dig trycka
nu som förr intill mitt bröst,
du som har varit min sällhets ~~xxxx~~ lycka,
du som har varit min enda tröst.
- 3) Borta äro nu de stunder
som vi tillsammans varit har
när timmar gingo som sekunder
men blotta minnet står nu kvar.
- 4) Jag vill dig likna vid en duva
som sitter hemma i sitt ~~hå~~ lilla bo
när maken bort ifrån henne flyger,
då finner hon alls ingen ro.

- 5) Du var den rikaste bland Sveriges gossar,
och därför kunde jag dig icke få,
ty Gud har givit oss skilda lotter,
men lika hjertan uti oss slå.
- 6) Farväl nu reser jag från denna orten,
jag kan ej trivas i detta land
ty jag har hört att du är otrogen,
förglöm, förglöm om du kan.
- 7) Farväl var lycklig i dina dagar,
förglöm mig evigt om du kan,
mot ödets skiften jag aldrig klagar,
jag lever lyckelig som en man.
- 8) O, tänk när du en gång skall svara
för det du mot mig otrogen var,
ty ingen älskat dig har på jorden
så ömt och troget som jag har.

forts.

3512

- 9) Ja den som har sig en trogen gosse,
ja den som har sig en trogen vän
han har och sällhet i detta livet,
han har och sällhet i himmelen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

14

3512
EN VACKER KARLEKSVISA.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

15

- 1) En visa vill jag sjunga allt om en falsker vän,
som diktad är i Sverige om i betrakten den.
När jag var sjutton år utvalde jag mig en vän,
den jag hade tänkt att älska näst Gud i himmelen.
- 2) De sorgfulla dagar fick jag erfara då,
min vän tog sig en annan och jag fick ensam gå
i hela vida världen att söka mig en vän,
att söka mig en sådan vän som jag ej mera fann.
- 3) Har jag så illa brutit mot dig min lilla vän,

att du mig övergivit och tagit dig en ann?
Vad är väl det som vållar är det min fattigdom?
Du har ju din förnöjelse i guld och rikedom.

förts.

- 4) Om natten när jag sover så drömmer jag ibland,
att du var lilla vännen, som vilat i min famn.
Om morgonen när jag vaknar jag tröstlös är ändå,
och ingen mer som gråter och jag fick ensam gå.
- 5) Båd faderlös och moderlös ivärlden är jag visst
jag får så mycket lida för andra människors list.
Jag gick mig ut i världen att söka människors tröst
att söka tröst hos Herren uti hans helga ord.
- 6) Blodsdropparna i kroppen de börja röra sig,
när som jag dig påtänker att du har narrat mig.
Du svor en ed åt Herren att du skulle bli min vän,
att du skulle bli min lilla vän näst Gud i himmelen.

forts.

3512

- 7) Nu slutar jag min visa allt med ett ömt farväl.
Jag får ej längre vara din hulda fästemo.
Jag tror det står upptecknat ett ord i varje vers,
giv akt på första versen så finner du det strax.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

17

- 1) Där satt på en klippa vid insjöstranden
en vacker flicka i sommarkväll.
En krans utav blommor hon bar i håret.
Hon sjöng, hon var så lycklig och glad.
- 2) O, hvad det är skönt att här sig få spegla,
spegla sig neder i böljan den blå,
ty ägde jag skepp så skulle jag segla,
ja segla så långt som böljerna gå.
- 3) Vore jag lik fisken så skulle jag svinga,
svinga mig neder i älvornas sal,
att höra den ljuvliga musiken klinga,
som strömkarlen spelar på älvkungens borg.
- 4) Så sjöng den lilla, då hördes från vågen
de lovande toner, en tjugande sång:
var modig min flicka, var glad uti hågen,
kom neder och gästa hos oss en gång.

- 5) Oskynda, o, skynda så skola vi vira
utav de små blommor den skönaste krans,
och därtill de gullgula lockarna sira
med silvret uti vågornas dans.
- 6) Och vid förtrollande klingande orden
flickan som ensam på klippväggen satt
strax glömde hon bort den grönskande jorden,
och störtade sig neder i vågornas natt.
- 7) Glatt gingo de små älvorna henne till mötes,
förtroligt de slöto den sköna i famn,
sen döpte de henne i vågornas sköte,
i dopet hon fick ett underligt namn.
- 8) Och med en gullkrona de henne då krönte
till drottning bland sig uti älvornas sal.
Allt mer vad hon tänkte och fägring hon rönt,
och blev så för evigt i älvornas sal.

(Ung Erik och skön Karin)

1) UngErik mötte Karin sin
på skogens öde stig.
Han sade vill du bliva min,
så vill jag älska dig
SOM MAKÅ UTI nöd och lust
allt intill livets sista pust.
tralilalala, tralilalala,
tralilalilalala.

2) Skön Karin rodnade och log,
och svarade välan,
jag älskar dig det vet du nog
så högt som älskas kan.
Men om du skulle svika mig,
den högste Guden löne dig.

forss.

- 3) Förr skola stjärnor falla ned
till
som pärlor på vår jord
än jag dig nånsin överger,
Gud hörer mina ord.
Han straffar mig till evig tid,
om jag ej trofast blir därvid.
- 4) Så talte Erik ömt och slöt
skön Karin i sin famn,
och från dess rosen läppar fick
en kyss så lång och varm.
Ja sälla voro båda två,
till julen skulle bröllop stå.
- 5) Ur Eriks famn sig Karin slöt ,
och hän mot hyddan lopp.
På munnen brände kyssen het,
och pulsen i galopp.
Väl hundra slag hennes hjärta slog
för varje vingat steg hon tog.

- 6) Nog blev hon något mera lugn,
då hon allt för modern sagt,
och denna med ett om och men
sitt bifall därtill lagt,
samt även några varningsord
hur falskheten är stor på jord.
- 7) Att Erik ej otrogen var
det visste Karin väl.
Och därför alla söckna dar
med livad håg och själ
hon snäll från rock till vävstol gick,
för allt till julen ha i skick.
- 8) När veckans dagar var förbi
och söndagssolen sken
flög hon så glättigt som ett bi
till täppans åkerren.
Hon ~~plockar~~ blommor plockade i hast
och band en färgrik blomsterkvast.

- 3512
- 9) Med denna på sin psalmbok gick
hon sedan till Guds hus,
och säkert var att Erik fick
den innan solens ljus
hann sjunka bakom bergen ner,
ja, han fick kanske mer.
- 10) Så flydde månader och dar
snart sommaren sin kos.
Och hösten kom och Karin blev
ej mer ~~ryxmær~~ den enda ros,
som blommade i lundens snår,
så yppig som en blomrik vår.
- 11) En söndag satt hon hemma själv
i ljuva drömmar sänkt,
och speglade sig i den älv,
som rann förbi dess tjäll.
Hon satt där än då modern kom
helt rörd från Herrans helgedom.

- 12) Min dotter sade modern ömt
jag sorger till dig bär.
Ung Erik har dig nu förglömt,
han har en annan kär.
Det lystes första gång idag,
och det är sant försäkrar jag.

- 13) Med tårad blick och bleknad kind
steg Karin hastigt opp

hon sade styr mitt lopp.
Och med ett språng skön Karin låg
i strida Älvens kalla våg.

- 14) Om tvenne veckor Erik för
till kyrkan med sin brud,
och inför altarrunden svor
vid alla världars Gud,
att henne uti lust och nöd
med trohet älska till sin död.

- 15) Ur templet bröllopsskaran skred
med fröjdefull musik,
allt efter tidens bruk och sed.
Man mötte där ett lik
vid kyrkogårdens gröna port,
det bars till gravens stilla ort.
- 16) Vem är den döde som man bär
ungErik sporde nu.
Du säkert henne minnas plär,
skön Karin är det ju,
som döden i förtvivlan fann,
så svarade en gammal man.
- 17) Hemska såsom till att se
och mörk som stjärnlös natt
med dystra ögon stirrande
hov Erik upp ett skratt
så vilt som ulvens hessa skrän,
och lopp från bröllopsskaran hän.

3512
18) Nu irrar han båd natt och dag
med vanvett bygden kring,
med dystra, vridna anletsdrag,
eğ frid på jordens ring
han får i sina levnadsdar
för falskt han kärlek svurit har.

19) Men uti gravens stilla sköt
skön Karin njuter ro,
och sover där en sömn så söt
i gravens stilla bo.
och dit går mången ömsint mö,
att tårar gjuta, blommor strö,
tralilalala, tralilalala,
tralilalilalala.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

26

- 1) I ungdomens blomstring jag satte så huld
min tro till en gosse så skön.
Men falskheten uti hans hjärta fick bo,
av Gud får han en gång sin lön.
- 2) Han sade mig älska men det var ej sant
han talar blott falskhet mot mig.
En börda så tung får jag bära alltjämt,
men gärna jag bär den för dig.
- 3) Vid tjugo års ålder förskjuten jag blev
av vännen jag älskat så ömt.
Jag satte mig ned för att skriva ett brev,
men tårarna hindra alltjämt.
- 4) Den brinnande kärlek, som tändes i mig,
den står i mitt hjärta allt kvar.
men fast jag är förskjuten av dig,
en vän uti himlen jag har.

- 5) Så sök dig en vän som rikedom har,
och lev så med honom förnöjd.
Vi skola i himmelen stå som ett par,
för Herran med glädje och fröjd.
- 6) Ja Herran jag beder att han måtte snart
mig taga ur jordenes grus.
Den kärleksom finnes på jorden alltjämt,
den släcks som ett brinnande ljus.
- 7) En kysse jag dig sänder om du den mottar,
den ilar så trygg och så varm.
Om du till mig kommer du får stanna kvar.
Jag sluter dig intill min barm.

- 1) Där ställdes på ett bordvframför mig tvenne skålar,
den ene full av vin den andre full av tårar.
Vinet drack jag ut men tårarna stå kvar.
Den vän, som jag i hjärtat älskat har, förbliver kvar
- 2) En gång hade jag tänkt att gossar övergiva,
Men det står aldrig till så länge jag får leva.
En gång när jag dör så skall där sättas på min grav
härunder vilar den, som gossar älskat har.

V I S A.

3512

- 1) Stanna, o, stanna du vind,
som fordom har smekat min kind.
I ungdomens gladaste dagar
min lycka och sällhet du var.
- 2) Du band mig leende dagar
en krans och jag gladdes däråt.
Den visnade bort och jag klagar,
nu fuktas den blott av min gråt.
- 3) När blixtrande molnen sig höjer,
och regnet mot rutan slår skrall,
då skimrar en tår i mitt öga,
en sorgens och saknadens tår.
- 4) När ensam jag vandrar mot graven,
blir trött och ej orkar mer gå,
då längtar jag ensam mot graven,
där jag nog får vila ändå.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

30

forts.

3512

- 5) O, lär mig att ödet bestiga,
och fly liksom vinden ~~En~~ far.
En höst är det sista i livet,
där jag nog får vila ändå.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

31

3512
K Ä R L E K S V I S A .

- 1) Du, du äger mitt hjärta,
du, du bor i min själ.
Du, du delar min smärta,
du vet ej hur älskad du är.
Jo ja, jo ja, jojaha, jojaha,
du vet ej hur älskad du är.
- 2) Så, så som du mig älskar,
så, så älskar jag dig.
Min, min eviga kärlek
kan aldrig slockna för dig.
Jo ja, jo ja, jojaha, jojaha,
kan aldrig slockna för dig.
- 3) Nu, nu är jag så glad,
för nu har jag en vän.
Han, han mig aldrig bedrager,
nej han blott älskar mig än.
Jo ja - - - - -

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

32

forts.

- 4) Dig,dig jag kan icke glömma,
dig,dig evigt jag minns.
Mig,mig graven skall gömma.
Sällheten i världen ej finns.
Jo ja,jo ja,jojaha jojaha,
sällheten i världen ej finns.
- 5) Snart,snart brister mitt hjärta,
smart är jag ej mer.
Då,då upphör min smärta,
då brinner ej kärleken mer.
Jo ja,jo ja,jojaha jojaha,
då brinner ej kärleken mer.

- 1) Den första lördagskvällen, då jag till vännen gick
då knackade jag på dörren men jag slapp inte in.
Då rann det mig i sinne du har en annan i minne
och det skall aldrig hända att du blir vännen min.
- 2) Den andra lördagskvällen då jag till vännen gick,
då knackade jag på dörren men jag slapp genast in.
Där sutto herrar många med sina stövlar långa,
och alla voro före att narra vännen min.
- 3) Sen togo de mig i kragen och ville ha mig ut,
men jag nu till dem sade "se nu så är det slut"
Men när jag begynte sprätta, blev herrarna så lätta
och lilla vännen viskade "se nu så är det slut"
- 4) Grevar och baroner och redeliga män
med sina guldringar de skänkte åt min vän.
men vad skall jag väl tänka som intet har att skänka
mer än ett uppriktigt hjärta åt lilla vännen min.

3512

- 5) Sen tog jag av mig rocken ty jag blev något varm,
sen lade jag mig att sova på lilla vännens arm.
Hur skönt det är att vila kan inte jag beskriva,
hur skönt det är att vila på lilla vännens arm.
- 6) På mig vaktar fader, på mig vaktar mor,
på mig vaktar syster och så min lille bror.
På mig bör ingen vakta jag smyger tyst och sakta,
jag smyger mig till lilla vän, när ingen mer mig ser.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

35

3512
L Y C K S Ö K A R E N .

(Mel. Soldathustrun)

- 1) Så klart sken morgonsolen till liten Britta in,
hon satt uti vävstolen så glader i sitt sinn.
Hon såg där ner mot ängen hon tänkte ser sin vän
den raske herrgårdsdrängen, sin fagre ungersven.
- 2) När Erik till sitt arbet var morgon skulle gå,
han brukade vid fönstret en stund hos henne stå.
Varann de löfte givit om kärlek och om tro,
som varar hela livet, ej svek hos dem kan bo.
- 3) Och bäst hon står och tittar så kommer Erik glad.
"Goddag min vackra Britta. Se, så min vän goddag!"
"Säg kommer allt du redan att ut på arbet gå?
Ånej min vän emedan jag reser härifrån."
- 4) "Nu far jag uti världen till fjärran västerns land,
Klondyke dit ställs färden där guld man samla kan.
När längtan börjar vakna, jag kommer hem till dig.
Vi ingenting skall sakna för då så är jag rik!"

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

36

forts.

- 3512
- 5) Så blek om kind och ~~panna~~ hon svarar utom sig;
"O Erik, Erik stanna, bliv hemma du hos mig.
Varför ej hemma vara? Mig lockar icke guld.
Du får ej från mig fara, bliv kvar hos mig min vän!"
- 6) Guldfebern honom brände, ett ömt farväl han tar,
och hastigt han sig vände till annat land han far.
Fast Oceanens vågor de svalkade hans kind,
begäret stod i lågor att samla guldets in.
- 7) En dimmig dag han landar i Newyorks stora stad,
och glad i håg han vandrar de långa gators rad.
Men där får han ej vara, till guldets står hans hopp,
han längre måste fara mot kalla norden opp.
- 8) Här börjas färden svåra för de guldsökare,
och Erik fäller tårar för dess besvärlighet.
De aakta ej på faran, ty guldets dem bedrog,
fast mången utav skaran föll ned på snön och dog.

forts.

- 9) Men Erik trotsar mödan med kraft och energi,
och färden den tog ända, Klondyke fick han se,
fick se det land han önskat, ett snöigt land det var,
varefter han har trängtat, ett land där guld man tar.
- 10) Så hårt får han arbeta i frusna jorden där,
och efter guldets leta fast lönen ~~äxx~~ ringa är.
När året gått till ända han något samlat har,
en morgon då han vaknar, han då bestulen var.
- 11) För det han blev bedragen av guldets makt så stor,
han ångrar nu den ~~fäxx~~ dagen han ifrån hemmet for.
"Ack, om jag aldrig farit ifrån min kära vän,
det hade bättre varit, jag längtar hem igen!"
- 12) En vacker dag det hände han kom till Britta hem,
hon honom igenkände, sin ännu käre vän.
Det blev ett par av dessa, som älskat har varann,
och efter lång skillsmässa han äntligen henne fann.

- 1) Ja, jag vet en flicka hon heter Anna,
och hon har två ögon så blå och så granna,
och hon har en panna så snövit och klar,
och hon har en mun, som är mysig och rar.
- 2) Hon är som en älva på logen i svängen,
hon är som en vessla med räfsan på ängen,
och flink som en ärla i köket hon är,
och skrattar det gör hon åt flit och besvär.
- 3) Och går hon om somman till lunden att leka,
strax gossarna bliva om hjärtat så veka,
och rodna i synen och darra i knän,
ty Anna är munter och fager och vän.
- 4) Nog Anna kan hoppa och dansa och fladdra,
och Anna kan gyckla och tokighet pladdra,
men djupt i sitt hjärta så trofast och ömt,
sin älskade gosse sin ende hon gömt.

3512

- 5) Och lycklig den gossen, jag högt det förkunnar,
som ödet en sådan en flicka förunnar,
en gudarnas gunstling det är han försann,
och jag ville önska att jag vore han.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

40

- 1) Det var en afton då vinden ven,
och stormen susade mellan trän.
Var blomma viessnat var fågel flytt,
och sommarns grönska i snö sig bytt.
- 2) Det var en afton jag drömde att
jag hod min älskling förtroligt satt.
Jag smekte henne, hon kysste mig,
hon viskade, "O, vad jag älskar dig"
- 3) Min blick mot himlen jag höjde då,
den var så ljus, o, vad den var blå.
Så många stjärnor jag tindra såg,
som lyser seglarn på mörkblå våg.
- 4) Liksom stjärnan jag tänkte här
ett ljus för seglarn i natten är.
Så vill jag följa min älsklings spår,
och bli hans stjärna varthän han går.

- 5) När allt på jorden blir mörkt och kallt,
jag vill för henne då vara allt.
När stormen sopar var blomma hän-
ren kärlek trotsar förgängelsen.
- 6) Farväl min älskling lev nöjd och säll,
njut livets afton i senan kväll.
Men glöm ej vännen den dig har kär,
ehvad dig möter, farväl, farväl.
- 7) Min lampa slocknat för längesen,
nu är det midnatt, jag är allen.
Söötår på kinden och bruten röst.
hans namn jag viskar förutan tröst.

- 1) Jag vandrat har kring den vida jorden,
med vandringsstaven uti min hand.

Mitt hjärta lämnar jag kvar i Norden
till en uppriktig och trogen vän.

Trall, trall, trall,

till en uppriktig och trogen vän.

- 2) O, fråga ej varför ögat gråter!

O, mitt hjärta brista vill.

Ingen sällhet står mig åter,

om jag ej mera dig hörer till.

Trall, trall, trall,

~~xxxx~~ om jag ej mera dig hörer till.

- 3) Jord och havet allt jag glömmar,

blott jag tänker uppå dig.

Om din kärlek allt jag drömmar,

ja jag blott tänker uppå dig.

Trall, trall, trall,

ja jag blott tänker uppå dig.

forts.

3512

4) Av alla minnen dem du gömmer,

göm även minnet utav mig.

Men om du änskönt det minnet glömmar,

så minnes jag dock alltid dig.

5) Adjö med dig min hulda tärna!

Adjö med dig min lilla vän!

Jag ser på himlen, jag ser en stjärna,

den lyser vägen allt till mitt hem.
- - - - -

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

44

3512
K Ä R L E K S V I S A .

(Gift dig aldrig)

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

45

- 1) Gift dig, gift dig aldrig, kära kära barn,
akta dig att falla i gossars falska garn.
Akta dig att tro på gossars ^{falska} ord
sällan någon sanning av dem har blivit spord.
- 2) Förr så fick jag blommor, blommor varje dag,
allting gjordes endast efter mitt behag.
Nu ej flera blommor jag av någon får,
efter mitt behag nu frågas aldrig mer.
- 3) Vill man till en klänning hava några band
varje skilling räknas skall av mannens hand.
Vill man hava mera, svaret blir så här,
jag har inga pengar, är ej mera kär.
- 4) Jämt så får man höra laga kära du
att jag får min middag just på slaget tu.
Sedan skall jag resa bort till en god vän,
kommer ^{Skriv endast på denna sida!} kanske sent i afton hem igen.

forts.

3512

- 5) Skall jag sitta hemma, hemma hemma jämt,
nej det gör jag inte, nej det är bestämt.
Skall jag sitta hemma, hemma som en träl,
nej det gör jag inte, farväl, farväl, farväl.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

46

3512
V I S A.

(Hvad gör det)

- 1) Var modigt mitt klappande hjärta,
göm sorgen att världen ej ser
en endaste skymt av din smärta
blott han är den tröst hon dig ger.
- 2) Vad gör det om hjärtat vill brista
av smärta vid vännens farväl?
Vad kärast du har skall du mista.
Var modig min blödande själ.
- 3) Vad gör det om själv jag får kväva
min kärlek fast helig och öm?
Vad gör det om själv jag får gräva
en grav för min skönaste dröm?

forts.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

47

- 4) Vad gör det om tårarna stiga
ö ögat då världen är blind?
Och läpparna veta att tiga,
och tåren ej fuktar min kind?
- 5) Vad gör det om själen försmäktar
av längtan till klarare ljus?
Vad gör det om ödet jag jäktar,
och krossar min lycka i grus?
- 6) Vad gör det om misskänd jag gömmes,
och ingen mig minns med en tår?
I graven ju lidandet glömmes,
och lösning på gåtan jag får.
- 7) Nej leende vill jag framila
till graven på törnbeströdd stig.
Där finner jag svalkande vila
och kanske en vän och för mig.

- 1) I skymningsstunden jag gick åt lunden,
för att jag skulle möta lilla vännen.
Allt var så ljuvligt uti naturen,
och vinden viskar förtjusande.
- 2) Men i mitt bröst råder sorg och ängslan,
ty inte kommer den mitt hjärta fångslat,
O hur jag längtar o hur jag trängtar,
så kommer ej mitt hjärtas vän.
- 3) Tyst fåglar alla, tyst vad jag hörer,
där borta under ett träd sig rörer.
Det är min vän, som sig sakta smyger
på gröniklädd matta i blommig skrud.

forts.

- 4) Kom sjung en sång, låt fiolen ljuda,
sitt vid min sida jag vill dig bjuda.
Vem har dig hinkat, mig genast svara,
hvi möter du mig så sent i kväll?
- 5) Ack hulda flicka jag genast svarar
jag mina steg aldrig velat spara.
Det får du se när jag äntligen kommer,
förlåt min älskade jag kom så sent.
- 6) Ty far och mor de mig ständigt vaka,
de säga tag dina ord tillbaka.
Du får ej giva din hand och hjärta
åt en så fattig flicka som hon är.
- 7) Som svar på talan jag er skall säga
att mina ord jag ej tar tillbaka.
Hon är ju fattig men dock uppriktig,
och ärlig fattigdom bör ej försmås.

3512

- 8) Hör du vår son, om du ej vill lyda,
 så måste du på dörren genast smyga.
 Du får ej ärva bland dina syskon,
 om du ej lyda vill föräldrars råd.
- 9) Ack käre fader jag er skall säga,
 om här på jorden jag får ej äga,
 jag har i himlen en riker fader
 han icke - - - - - ???
- 10) Tack hulda vän att du ej förskjuter
 den som sig troget till ditt hjärta sluter,
 Fast rikedomar jag inga äger,
 jag haver nog när jag haver dig.

LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

51

3512

K Ä R L E K S V I S A .

- 1) Dig vill jag älska, dig svär jag min tro
i glädje, i lust och i nöd.
Vi skola tillsammans bygga och bo,
förenta i liv och i död.
- 2) På dig vill jag tänka båd först och sist,
min tanke du alltid skall bli.
Som tvänne små rosor på samma kvist,
så blomstra och växa vi.
- 3) Och vissnar den ene i samma nu,
blek vissnar den andre också.
Vi kunna ej skiljas du och jag,
vi kunna ej skiljas vi två.
- 4) Förr faller solen från himlen ned
än du skulle ryckas från mig.
Och städs skall du vara min ömma vän,
och aldrig förgäter jag dig.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

52

forts.

3512

- 5) Får här på jorden du ej bli min brud,
och får jag ej kalla dig min,
så bliva vi makar där uppe hos Gud,
där blir jag i evighet din..

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

53

- 1) I året artonhundra, ja det var nittiotre
som kronans karl till Stockholm jag for som ni fick se.
Jag tog farväl från hemmet, jag sade till min vän:
"Kanske du har en annan förrän vi ses igen".
- 2) Men jungfrun grät och sade: "Nej det skall aldrig ske
hur långt du än må resa min allra käraste".
De orden kom från hjärtat, från hennes unga bröst.
"O, stanna du helst hemma och skänk mig ro och tröst."
- 3) Jag resta då så kom jag till Sveriges huvudstad,
jag glömde snart Alfhilda och levde frisk och glad.
Två månader förgingo, då skrev jag henne till,
i brevet stod de orden jag här omtala vill.

forts.

- 4) I dag Alfhilda skriver jag för sista gång till dig,
du söka må en annan, och evigt glömma mig.
En vän jag har utvalt mig, ty tiden var så lång,
därför farväl Alfhilda, farväl för sista gång.
- 5) Alfhilda fick snart brevet och grät och sad' alltså.
"Min vän är det din mening, hur skall det då mig gå,
hur kan du så mig glömma, som tro mig svurit har,
nej det får aldrig hända, den sorg för bitter var.
- 6) Ty jag har nu här hemma en liten son så rar,
för hans skull vill jag bedja dig nu oss hulder var.
Och skriv nu snart tillbaka, och skänk mitt hjärta ro,
och härmed vill jag sända mitt brev ~~xxxx~~ i hopp och tro!"
- 7) Jag läste hennes brev upp för alla på kasern,
korpraler, artillerister, som äro landets värn.
Jag spott och spe blott hörde, själv var jag full av hån,
jag gjorde spe av brevet om Alfhilda och hennes son.

8) Men en kamrat inföll nu, som vid min sida stod:

"Det brevet har den arma ju skrivit med sitt blod,
och du gör synd mot henne, som trofast ^{är} ~~xxx~~ mot. dig!"
Då föll en tår ur ögat på honom och på mig.

9) Jag satte mig ~~ett~~ skrivaden samma dag ett svar
och sände det till henne som hon mig bedit har.
Mitt hårda hjärta banka när jag skrev dessa ord,
du får mig evigt glömma på denna världens jord.

10) Det hände sig en morgon förrän reväljen ljud,
då kom ett brev från hemmet, Alfilda din är död.
Och du bär största skulden att hon gick livet hän,
ja gruvligt har du syndat mot Gud och mot din vän.

11) Det sägs när hon fick läsa det brev så fullt av hån,
så tog hon upp ur vaggan sin lille käre son,
smög skogsstig neråt insjön och där försvann hon glad
i går den tolfte juli en vacker sommardag.

- 12) Jag reste hem, där fann jag ett brev vid trädets fot,
jag läste detta brevet så snart jag tog det mot.
I allra sista raden hon skrivit dessa ord,
för din skull Alfred dör jag som har mig glömt på jord.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

57

- 13) Att brevet talat sanning det trodde knappast jag,
dock sökte vi Alfilda, ja intill det blev dag.
Jag gick där inåt skogen allt vid ett klipplikt land
där flöt ett lik, Gud hjälp mig, jag drog det upp på strand.
- 14) Nu vilar hon i graven med sonen på sin arm.
Han sover sött i döden allt vid sin moders barm.
Men jag går ut i världen min kymmerfulla gång,
och härmed vill jag sluta min sorgeliga sång.

3512

K Ä R L E K S V I S A.
(Alma och Axel).

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

58

- 1) Alma gick en stilla aftonstund
att möta älskaren i grönan lund.
Hon vandrar sakta uppåt grönan stig
bland blommorna, hon var så nätt och vig.
- 2) Sen kom hon äntligen till den rosenhäck,
där stannar hon så oskul^{7d}sfull och täck,
hon lyssnar noga till det minsta ljud,
hon ser den bleka aftonstjärnans ljus.
- 3) Så gick hon där till midnattstimman slår,
då smög sig fram på kinden ögats tår.
I hågen vemodsfull hon vänder om,
hon vandrar så den samma väg hon kom.

forts.

- 4) Sen gick hon där bland blommorna en stund
den mörka natten i en enslig lund.
Hon stannar plötsligt och en röst hon hör;
"Dig älskar jag som jag dig älska bör.
- 5) Ty Alma hon är inte längre min,
nej din är jag, för evigt jag är din,
ty Alma håller jag ej mera kär,
det lovar jag så sant jag är dig när".
- 6) "Då är du min, mitt hjärta dig tillhör,
en kyss till pant jag giver dig härför".
Så säger Hilma och en kyss hon ger
åt Axel, som om ändå flera ber.
- 7) Men Alma stod i skuggan av en lind,
mot handen stödde hon sin vita kind.
På kinden brände ögats heta tår,
där hon förskjuten ibland träden står.

3512

- 8) O Axel Axel kan du glömma mig
jag som så kärleksfullt har älskat dig.
Men nästa gång du Alma skåda får
skall ångerns tårar falla på min bår.
- 9) Så går det med den rätta kärleken,
som skulle räcka upp i himmelen.
Låt aldrig ångerns pilar träffa hårt,
ty ofta kan det bliva allt för svårt.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

60

3512

K Ä R L E K S V I S A .

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

61

- 1) Det var en gång jag hade en liten vän,
den som jag älskat näst Gud i himmelen.
Jag reste bort i två års långan tid,
jag kom igen, det var vid juletid.
- 2) Det första som jag tänkte göra då,
det var till lilla vännen min att gå,
för att få skåda hennes röda kind,
som så ofta vilat intill min.
- 3) Men när jag kom till lilla vännen min,
då satt hon där bedrövad i sitt sinn.
Ett litet barn hon då på armen höll,
och tårarna från hennes kinder föll.
- 4) Jag hälsade, "Godafton, min Kristin,
här har du åter lilla vännen din.
Vad är det för ett barn du har hos dig?
O säg det nu, uppriktig var mot mig!"

Skriv endast på denna sida!

forts.

5) Hon svarar ej, men brast i häftig gråt;

"O Gustaf nu må vi väl skiljas åt.

Jag haver varit otrogen emot dig,

men Gustaf du kan väl förlåta mig?"

6) Han svarade: "Det kan jag icke nu,

för du har varit mig otrogen ju.

Jag reser nu långt bort till främmand' land,

jag skådar aldrig mera Sveriges strand.

7) Hur skall man sig en trogen vän nu få,

till vilken man var söndagskväll kan gå,

den man kan sätta tro och vänskap till,

som trogen och uppriktig vara vill!"

3512.
V I E A.

- 1) När jag fyllade sjutton år
hade jag en fästeman.
Han var så skön så däjelig,
han fyllade tjugo år.
- 2) Sen han hade fått mitt hjärta,
och lockat det från mig,
sen ville hans föräldrar,
att han skulle äkta mig.
- 3) Men han som gjorde tvärt emot,
tog sig en annan vän.
Sen fick han själv försvuren gå
intill sin sotesäng.

forts.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

63

3512

- 4) Försvuren är han vart han går,
för min skull visserlig.
Vart steg han uppå jorden tar
det aldrig lyckas sig.
- 5) När andra flickor roa sig
i sina ungdomsår,
då skall jag uti sorgen gå
och fälla mången tår.
- 6) I himmelem, i himmelen,
i himlens trånga port,
där skall vi en gång svara för
hur illa vi har gjort.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

64

- 1) Jag är en fattig ung sjöman,
som plöjer havets blåa rand.
Mitt hem jag har uppå böljan blå,
där många sjöman lida fåt.
- 2) Den första gången jag såg dig,
då rördes allt som var i mig.
Då tyckte jag att du skönast var
av alla dem jag skådat har.
- 3) Den andra gången jag såg dig,
då bad jag dig att älska mig.
Då bad jag dig både huld och tro,
att du ingen ann skulle tänka på.
- 4) Ack om jag ägde dig en stund,
allt ensam i den gröna lund.
Då skulle jag tala så för dig,
att du aldrig mer skulle glömma mig.

3512

- 5) På böljan jag nu segla vill,
det är min lust ~~att~~ det hör mig till,
ty du har haft en annan kär,
och därför jag förskjuten är.
- 6) Adjö min fader och min mor,
adjö min syster och min bror,
adjö med dig du min falska vän,
vi träffas aldrig mer igen.
- (tredje)
7) Den gången jag såg dig,
då hade du visst bortglömt mig.
Då såg jag dig i en annans famn
omslingrad av en annans arm.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

66

3512
K Ä R L E K S V I S A .

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

67

- 1) Moderen av kärlek brann för unga dottern sin.
Hon sade: "Det går aldrig an, min kära Karolin,
du går för när de gossar små, för dig det farligt är,
vad jag kan märka uppå dig så är du redan kär.
- 2) Men kom ihåg min hulda mor då ni en flicka var,
och vackra gossar roa er och däribland var far.
Om dagen hade ni en rolig stund, om natten kyssar flär,
om vackra gossar roa mig kan det förtryta er?

3512

R A M S A.

Ola, Per o Pedor
skolle vajta jedor.
Alla jedorna spronge i sjön,
Ola han fick ingen lön.

R A M S A.

Hade ja, hade ja kängor o galoschor,
skolle ja, skolle ja allri gau mä tofflor.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

69

3512

V I S A.

- 1) Se sländan hon går, sländan hon går,
ögat det flammar, hjärtat det slår.
Se sländan hon går, sländan hon går,
och jag är en nordisk flicka.
Aldrig skall dagen bliva mig lång,
då arbetet går vid sprittande sång,
till skogen jag flyr när stugan blir trång,
ty jag är en nordisk flicka.
- 2) Och sedan så har, och sedan så har
jag även en vän så söt och så rar.
Hans hjärta ^(har) jag, hans hjärta jag har,
ty jag är en nordisk flicka.
Till hösten kommer han och hämtar sin brud,
och bröllopet står vid flöjternas ljud,
och själv väver jag hans brudgummeskrud,
ty jag är en nordisk flicka.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

68